ДІАГНОСТИКА І ТЕРАПІЯ ТВАРИН

Гуляєв О.О.
студент;
Голопура С.І.
кандидат ветеринарних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів і природокористування

ДІАГНОСТИКА І ВИЗНАЧЕННЯ ТИПУ ЦУКРОВОГО ДІАБЕТУ У СОБАКИ

Цукровий діабет (diabetesmellitus) це хронічне ендокринно-обмінне захворювання, обумовлене абсолютною, або відносною недостатністю гормону інсуліну. Хвороба розвивається внаслідок поєднання впливу різноманітних ендогенних та екзогенних чинників і характеризується порушенням обміну речовин з гіперглікемією, розвитком ураження судин, нервів, різних органів і тканин. Обов'язковим проявом захворювання є порушення вуглеводного обміну з прогресуючим наростанням рівня глюкози в крові і виділенням її з сечею. Значні втрати цукру з сечею є причиною стійкого осмотичного діурезу, внаслідок чого розвивається зневоднення і втрата калію.

Випадки цукрового діабету можна класифікувати по етіологічним ознаками і розділити на кілька великих груп:

– цукровий діабет 1 типу характеризується абсолютною недостатністю інсуліну і високою ефективністю інсулінотерапії;

– цукровий діабет 2 типу має ознаки відносної інсулінової недостатності та гіперінсулінемії. На ранніх етапах розвитку захворювання не потрібно застосування препаратів інсуліну;

– специфічні типи цукрового діабету (вторинний цукровий діабет). Як правило, виникають внаслідок різних ендокринопатій, запальних процесів в екзокринній частині підшлункової залози, а також в результаті застосування ряду терапевтичних засобів.

Інсулінозалежний цукровий діабет може проявитися у вигляді неускладненого цукрового діабету, що характеризується поліурією або полідипсією, поліфагією, кахексією. Глікозилювання протеїнів може спричиняти катаракту, периферійні нейропатії,

спостерігаються підвищення концентрації глюкозаміну та глікозильованого гемоглобіну.

Цукровий діабет також може бути ускладнений кетоацидозом. Крайнім проявом якого є кетоацедотична кома, яка при відсутності своєчаснних і адекватних реанімаційних заходів може привести до загибелі тварини.

До групи ризику цукрового діабету 1 типу входять кастровані суки у віці 7-9 років порід карликові пінчери, пуделі, такси і німецькі вівчарки. Велику роль грають стрес-фактори: інтенсивні навантаження під час тренувань, залишення тварин довгий час на самоті, участь в боях. Це викликає гормональний дисбаланс, внаслідок чого зростає кількість «стресових» гормонів, здатних спровокувати захворювання.

Метою дослідження було визначення типу цукрового діабету усобаки «Джорджа» породи німецька вівчарка,віком 10 років,масою тіла 50 кг. Основними симптомами були: швидка втомлюваність, спрага, сухість шкіри та слизових оболонок, ослаблення зору тварини.

За результатами біохімічного аналізу крові вміст глюкози становив 16,1 ммоль/л, холестерину – 8,5 ммоль/л, білірубіну – 14,3 ммоль/л, тригліцеридів – 1,35 ммоль/л, що перевищувало нормативні значення. Збільшення в крові білірубіну вказувало на порушення прохідності в жовчних протоках, яке можливе при панкреатиті. Підвищений рівень холестерину і тригліцеридіввказував на порушення в ліпідному обміні.

При дослідженні сечі було виявлено підвищення щільності сечі – 1,052, зниження рівня pH – 4,8, протеїнурію – 298 мг/л, глюкозурію – 4,7 ммоль/л.

УЗД діагностика черевної порожнини собакипоказала чіткі контури підшлункової залози без зміни ехогенності і новоутворень, що свідчить про відсутність панкреатиту.

За результатами анамнезу і проведених досліджень був поставлений діагноз – цукровий діабет.Для виявлення типу ЦД ми скористалися методом «проби з глюкагоном». Тварині ввели 1 мг глюкагону, через 15 хвилин концентрація інсуліну в сироватці крові зросла. Це було викликане безпосереднім стимулюючим впливом глюкагону на бета – клітини та посиленням продукції глюкози в печінці. Через 60 хвилин після введення глюкагону вміст глюкози в плазмі знизився нижче початкового рівня, а концентрація інсуліну –

нормалізувалась. Симптоми гіпоглікемії були відсутні, що є характерним для інсулінозалежного цукрового діабету.

Отже на підставі клінічних симптомів, наявності гіперглікемії, глюкозурії, та врахування результатів «проби з глюкагоном» в тварини був поставлений діагноз інсулінозалежний цукровий діабет.

Савченко Д.С.
студент;
Навчальний керівник: **Голопура С.І.**
кандидат ветеринарних наук, доцент,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України

СУБКЛІНІЧНИЙ АЦИДОЗ У ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ

Ацидоз – одне з найпоширеніших захворювань великої рогатої худоби, обумовлених порушеннями правил годування тварин, незбалансованістю раціонів та використанням кормів низької якості. Найчастіше дійним коровам дають більше кислих кормів (силос, сінаж) і мінімально – сіна. Внаслідок цього мікрофлора рубця змінюється (pH 6,0 і нижче), що призводить до закиснення вмістимого рубця та розвитку ацидотичного стану.

На практиці фахівці ветеринарної медицини розпізнають два види ацидозу: клінічний і субклінічний. Більш небезпечнішим є субклінічний ацидоз, за якого відсутні видимі клінічні ознаки, а наслідки проявляються зі значним запізненням. Виникає він після отелення, коли корову різко переводять з сухостійного на раціон з високим вмістом концентратів, силосу з низьким pH. А також, за дуже високого вмісту в кормах цукру і крохмалю та недостатнього вмісту структурної клітковини.

Субклінічний ацидоз плавно переходить в хронічний, що спричиняє порушення імунних реакцій, підвищену схильність корів до інфекцій, розвиток ендометритів, маститів та ламінітів. При тривалому перебігу він також може ускладнюватися румінітом, абсцесами печінки, жировим гепатозом, міокардіодистрофією, ураженням нирок та іншими патологіями.